

V PÁTEK JSEM BYLA v autobusu cestou do práce překvapivě klidná. Po telefonátu s mamkou jsem si nedala vodku, ale jen proto, že jsem doma žádnou neměla a samotné se mi do obchodu ve tmě nechtělo. Pořád sama, pořád ve tmě. Radši jsem si uvařila čaj a četla si. Od knihy mě několikrát – většinou když jsem otočila stránku – vytrhly svítivě zelené nehty. Tropického ovoce jsem si užila dost a potřebovala jsem něco, co by se zabývalo záležitostmi srdce. *Rozum a cit*. Tenhle román mám taky moc ráda, rozhodně patří k mým pěti nejoblíbenějším. Líbí se mi příběh Elinor a Marianne i to, že se odvíjí tak pomalu. Všechno nakonec dobře dopadne – to je sice vysoce nereálné, ale musím uznat, že z narativního hlediska zcela uspokojivé, a chápu, proč se slečna Austenová držela zvyklostí. Také mě udivuje, že sice čtu všechno možné, ale na postavu zvanou Eleanor, ať už v jakékoliv podobě tohohle jména, jsem zatím narazila jen párkrát. Možná proto mi ho vybrali.

Přečetla jsem několik kapitol, které už znám skoro nazpaměť, a pak jsem šla spát, ale neusnula jsem. Noc bez odpočinku se na mě kupodivu nijak nepodepsala. Když se autobus proplétal ranní špičkou, byla jsem překvapivě čilá a ostražitá. Že bych patřila k těm, kteří stejně jako nedávno zesnulá baronka Thatcherová nepotřebují vůbec spát? Na sedadle byly pohozené noviny, které se rozdávají zdarma. Začala jsem v nich listovat. Jakási dooranžova opálená

žena, o které jsem v životě neslyšela, se poosmé vdala. Panda chovaná v zajetí „resorbovala“ plod a ukončila tak své těhotenství – na vteřinku jsem se podívala z okna a snažila jsem si představit, jak to vlastně pandy mají s rozmnožováním, ale nedařilo se mi to – a na desáté straně jsem se dozvěděla, že se novinářům podařilo získat důkazy o tom, že v celé řadě dětských domovů docházelo k rozsáhlému systematickému týrání nezletilých chlapců a dívek. Zprávy byly uvedené přesně v tomhle pořadí.

Zavrtěla jsem hlavou. Chtěla jsem noviny odložit, ale vtom jsem si všimla krátkého inzerátu – nápisu *V Zářezu* a obrázku rychlovlaku ženoucího se po kolejích. To mě zaujalo, protože řešení dvanáct vodorovně ve včerejší křížovce znělo „šinkansen“. Přelétla jsem očima oznámení, které informovalo o nadcházejících akcích v podniku. Takovéhle drobné náhody dokážou člověku okořenit život. Mezi jmény dvou umělců, o kterých jsem v životě neslyšela, se tísnila jména těch, kteří měli koncertovat v pátek večer. Dnes večer.

Název kapely – samozřejmě jsem ji vůbec neznala – a menším písmem jméno mého muzikanta! Noviny mi vypadly z ruky, zase jsem je zvedla. Nikdo si toho nevšiml. Vytrhla jsem inzerát, pečlivě ho složila a zastrčila do kapsičky v kabele. To je ono, to je ta příležitost, na kterou čekám. Napsaná ve hvězdách, zprostředkovaná osudem. V tomhle autobusu, dnes ráno... a dnes večer.

Když jsem dorazila do kanceláře, vyhledala jsem si ten klub na internetu. Muzikant měl podle všeho vystoupit v osm hodin. Po práci jsem si chtěla jít koupit oblečení na večírek – a teď i na koncert –, takže mi nezbývalo moc času. Soudě podle webových stránek zapadne mezi hosty *Zářezu* nejlépe ten, kdo se pořádně nastrojí. Jak tam ale stihnu dorazit už před osmou, oblečená a připravená? Připravená na setkání s ním? Není to příliš ukvapené? Nemám to

nechat na jindy, až se budu moct pořádně nachystat? Někde jsem četla, že první dojem se nedá napravit – tenkrát jsem nad tou otřepanou frází mávla rukou, ale možná na ní něco bude. Jestli mám s muzikantem vytvořit pár, musí být naše první setkání opravdu pozoruhodné.

Pokývala jsem pro sebe hlavou, protože jsem se rozhodla. Hned po práci zajdu do obchodu, koupím si něco na sebe a vezmu si to na koncert. Že by to opravdu bylo tak snadné, Eleanor? Ze zkušeností jsem věděla, že v životě není nic tak jednoduché, a přemýšlela jsem, jak bych vyřešila případné komplikace. Co udělám s oblečením, která mám teď na sobě? Odpověď mě napadla okamžitě – kabelka je dost velká, takže staré oblečení strčím do ní. A co večere? Nepatřím k těm, kteří dobře fungují s prázdným žaludkem. Bylo by trapné, kdybych před ním omdlela z jiného důvodu než z přemíry emocí. Co kdybych si po práci koupila něco v kavárně? To bych v Zářezu mohla být v 19:45. Ano, to by šlo. Budu tam s předstihem, takže se usadím hezky vepředu a zajistím si co nejlepší výhled. Na něj. A on tak uvidí mě. A mám všechny případné komplikace vyřešené.

Neodolala jsem a rychle jsem na internetu zkontrolovala, jestli se na dnešní večer těší stejně jako já. Milý Twitteru, děkuju.

**@mistrjohnnieL**

**Zvukovka: jo. Nový sestřih: jo. Takže lofasové koukejte hejbnout prdelí a doražte dnes do Zářezu.**

**#velkapecka #zmetekksezrani**

Muž skoupý na slovo. Výraz „lofas“ jsem si musela vygooglovat. Přiznám se, že mě nalezené vysvětlení trochu znepokojilo. I když co já vím o rockových hvězdách a jejich nespoutaném chování? Používají mně neznámý slang a on mě ho v pravý čas bezpochyby naučí. Že bychom s výukou začali

už dnes? Jen stěží jsem dokázala uvěřit, že se za pár hodin ocitnu v jeho společnosti. Ach, to napětí, to očekávání!

V kabele jsem pro něj měla zatím neodeslaný líbesbríf. Další znamení, že štěstí mi dnes vsutku přeje. Začátkem týdne jsem mu propiskou opsala svoji oblíbenou básničku. Propiska je technický zázrak, který člověku ušetří spoustu peněz. Přáníčko jsem pečlivě vybrala – bez předtištěného textu, jen na přední straně je lept nadmíru roztomilého zajíce s dlouhými ušima, silnými nohama a překvapivě troufalým výrazem. Hledí nahoru na měsíc a hvězdy, kdo ví, co si myslí.

Na to, že přání tvoří jen kousek potišteného tvrdého papíru, je až neskutečně drahé. Ano, dostanete k němu i obálku, ale stejně. Když pracujete za minimální plat, musíte na hezké přání a obyčejnou známku dřít skoro půl hodiny. Ještě nikdy jsem nikomu přání neposlala, takže tohle pro mě bylo překvapivé zjištění. Ale muzikanta uvidím dnes večer, tak aspoň ušetřím za známku. Budu mu moct svůj skromný dar předat osobně.

Emily Dickinsonová tu překrásnou báseň nazvala „Divé noci, divé noci!“ a zakomponovala do ní dva moje oblíbené prvky – neobvyklou interpunkci a téma nalezení spřízněné duše po dlouhém hledání.

Znovu jsem si verše přečetla, opatrně jsem olízla lepidlo na obálce – bylo lahodně hořké – a pak jsem ji co nejkrasopisněji nadepsala jeho jménem. Uložila jsem ji do kabely a znejistěla jsem. Bude poezie dnes večer to pravé? Zarazilo mě, že jsem najednou na vážkách. Vždyť jsem to přání sama vybrala a koupila. Říkala jsem si, jestli by nebylo lepší počkat, jak se to na koncertě vyvine, a teprve pak náš vztah posunout do epistolární roviny. Neměla bych jednat neuváženě.

Čas se do pěti neskutečně vlekl. Dojela jsem do centra metrem, abych to trochu urychlila, a zamířila jsem do nejbližšího obchodního domu – byl to tentýž, kde jsem si koupila

počítač. Bylo 17.20, za necelou hodinu měli zavírat. Ženské oblečení bylo v prvním patře (zajímalo by mě, kdy se dámské oblečení přejmenovalo na „ženské“), musela jsem jet po jezdících schodech, protože jsem nenašla ty normální. Oddělení bylo obrovské, tak jsem si řekla, že si nechám poradit. První prodavačka, kterou jsem uviděla, vypadala jako matrona a na udílení rad ohledně módy nebyla zrovna vhodnou kandidátkou. Druhé prodavače bylo kolem dvaceti, tudíž byla příliš nezkušená. Třetí, podobná Zlatovlásce, byla ideální – zhruba v mém věku, upravená a vypadala rozumně. Obezřetně jsem k ní došla.

„Dobrý den, můžu se zeptat?“

Přestala skládat svetry a otočila se ke mně s neupřímným úsměvem na rtech.

„Mám jít na koncert do hodně stylového podniku. Pomohla byste mi vybrat vhodné oblečení?“

Tentokrát se usmála víc a tenhle úsměv už byl opravdovější.

„Nabízíme osobní stylistku. Jestli chcete, domluvím vám termín.“

„Jenže ten koncert je dnes večer. Bohužel potřebuju něco hned teď,“ namítla jsem. Přejela mě očima od hlavy k patě.

„A kam že to jdete?“

„Do Zářezu,“ oznámila jsem jí hrdě. Vyšpulila spodní ret a pomalu pokývala hlavou.

„Jakou máte velikost? Čtyřicítka?“ Přikývla jsem. Žasla jsem, že mě tak přesně odhadla jen letným pohledem. Mrkla na hodinky.

„Pojďte se mnou,“ vybídla mě. Oddělení bylo rozděleno na několik různých částí a ona mě odvedla do té, která vypadala nejméně důvěryhodně. „Když to vezmu od oka, tak tyhle –“ podala mi směšně úzké černé džíny, „a k nim tohle –“ černý vršek, v podstatě tričko, jen z umělého hedvábí a s průstřihem na zádech.

„Myslíte?“ zeptala jsem se. „Představovala jsem si spíš hezké šaty nebo sukni s halenkou.“ Znovu mě přejela očima od hlavy k patě.

„Věřte mi,“ odpověděla.

Kabinka byla mrňavá a páchla nemytýma nohama a osvěžovačem vzduchu. Džíny mi přišly malé, ale když jsem si je oblékla, zázračně se roztáhly a já jsem je dopnula. Vršek byl volný a skoro až ke krku. V každém případě jsem si připadala dostatečně zahalená, i když otvor na zádech jsem neviděla. Vypadala jsem jako všichni ostatní. A o to zřejmě šlo. Nechala jsem si nové oblečení na sobě, strhla z něj cenovky, odložila je na zem a staré oblečení jsem strčila do kabely. Cenovky jsem zase vzala, aby je prodavačka mohla odnést k pokladně.

Stála hned u kabinky. „Tak co? Sedne vám to, ne?“ vyptávala se.

„Beru obojí,“ prohlásila jsem a podala jsem jí cenovky.

Jenže jsem zapomněla na bezpečnostní čipy. Měly jsme co dělat, abychom je vyndaly. Dopadlo to tak, že jsem musela jít s prodavačkou za pult, kleknout si otočená zády k ní a ona je sundala takovým tím magnetickým přístrojem, připraveným k pultu. Nakonec jsme se tomu zasmály. Řekla bych, že v obchodě jsem se ještě nesmála. Zaplatila jsem a snažila jsem se nemyslet na to, kolik jsem utratila. Prodavačka se vrátila zpátky ke mně.

„Nezlobte se, ale... ještě by to chtělo nové boty.“

Podívala jsem se na nohy. Měla jsem ty nízké černé boty bez podpatku na suché zipy, které jsou pohodlné a nosím je do práce.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se. Byla jsem zmatená. Co má moje jméno co dělat s nákupem bot? Prodavačka čekala.

„Eleanor,“ odpověděla jsem dost zdráhavě. Říkala jsem si, jestli si nemám něco vymyslet nebo uvést pseudonym. Příjmení jí v žádném případě neprozradím.

„Eleanor, k přiléhavým džínům se nosí polokozačky,“ sdělila mi vážně jako lékař v nemocnici. „Nechcete se mnou zajít do obuvi?“ Váhala jsem. „Nebojte, nemám z toho provizi. Já jen... že správné boty by novému ohozu daly ten správný šmrnc.“

„Doplňky dělají ženu, že?“ poznamenala jsem. Ani se neusmála.

Vybrala mi polokozačky a já jsem se při pohledu na ně rozesmála, protože byly neskutečně úzké a měly vysoký podpatek. Nakonec jsme se shodly na dostatečně stylových botách, ve kterých se bude dát chodit, aniž si při tom poškodím páteř, takže splňovaly oba mé požadavky. Pětašedesát liber! Propánajána, pomyslela jsem si, když jsem jí znovu podala platební kartu. S touhle částkou musí někdo vystačit celý týden.

Černé boty jsem uložila do kabely. Viděla jsem, jak si prodavačka kabelu prohlédla a pak se podívala na vystavené kabelky. „Na to zapomeňte,“ namítla jsem, „pro dnešek jsem utratila až dost.“

„Dobře, tak ji nechte v šatně a bude to v pohodě,“ doporučila mi. Netušila jsem, jak to myslí, ale čas, ten okřídlený vůz, nemilosrdně uháněl.

Naklonila jsem se k ní, abych si mohla přečíst její jmenovku. „Claire, děkuju. Moc si vašich rad cením.“

„Nemáte zač, Eleanor. A ještě něco. Obchodák za deset minut zavírá, ale zkuste se nechat v přízemí trochu nalíčit. Kosmetika je hned u východu. Doporučuju Chanel. Řekněte, že vás posílá Claire.“

A odkráčela. Pokladna už chrlila výpis tržeb za dnešní den, navýšených díky mému nezanedbatelnému příspěví.

V přízemí jsem paní u kosmetického pultu sdělila, že hledám Chanel. Zahihňala se.

„Tak to bude asi trochu problém...“ řekla, ale nevěděla jsem komu.

Bylo tam tolik zrcadel, že mě napadlo, jestli si nepovídá sama se sebou právě kvůli nim.

„Tak se hezky usadte,“ ukázala na nesmyslně vysokou židli. Podářilo se mi na ni vydrápat, ale moc důstojně jsem při tom nevypadala. Nové polokozačky mi to dost stěžovaly. Schovala jsem ruce pod sebe – v ostrém světle zářivek byla vidět každyčká nedokonalost, každý poničený centimetr, a rudá popraskaná kůže jako by žhnula.

Ta paní mi odhrnula vlasy z obličeje. „Tak jo,“ prohodila a prohlížela si mě až příliš zblízka. „To půjde. Chanel má úžasné korektory pro všechny odstíny pleti. Sice vám ji neodpáru, ale určitě ji dokážu zamaskovat tak, že nebude skoro vidět.“

Říkala jsem si, jestli o sobě vždycky mluví ve třetí osobě.

„To myslíte moji tvář?“ zeptala jsem se.

„Ale prosím vás, myslím tu jizvu. Máte moc hezký obličej. A čistounkou pleť. Sledujte.“ U pasu měla připnutý opasek s nástroji jako instalatéři nebo truhláři, a když se dala do práce, vyplázla z koutku pusy špičku jazyka.

„Máme jen deset minut, tak se zaměřím na zakrytí té jizvy a zvýrazním vám oči. Líbí se vám kouřové líčení?“

„Nelíbí se mi nic, co souvisí s kouřením,“ odpověděla jsem a ona se zase zasmála. Zvláštní. Podivná paní.

„Jen počkejte...“ prohlásila, zaklonila mi hlavu a řekla, ať se podívám nahoru, pak dolů, ať otočím hlavu na stranu... dotýkala se mě tolika různými nástroji a stála tak blízko, že jsem cítila její mátovou žvýkačku, která plně nezamaskovala dříve vypitou kávu. Pak se rozdrnčel zvonek a ona zanářovala. Reproduktoř zahřímál, že obchodní dům zavírá.

„Bohužel končíme,“ zalitovala a poodstoupila, aby se mohla pokochat svým dílem. Podala mi zrcátko. Vůbec jsem se nepoznávala. Jizva nebyla téměř vidět a oči jsem měla černě orámované a hodně nalíčené. Okamžitě jsem si vzpomněla na pořad o lemurech, který jsem nedávno

viděla. Pusu jsem měla namalovanou rtěnkou v barvě vlčích máků.

„Spokojená?“ zeptala se.

„Vypadám jako nějaký malý madagaskarský primát nebo mýval,“ odpověděla jsem. „Nádhera!“

Smála se tak, že si musela dát nohy křížem. Rukou mi naznačila, ať slezu ze židle, a ukázala ke dveřím.

„Měla bych se vám ty produkty a štětečky snažit prodat,“ poznamenala. „Kdyžtak se pro ně zítra stavte a chtějte Irene.“

Přikývla jsem a zamávala jí. Ať už byla Irene kdokoliv, daleko pravděpodobněji bych si od ní koupila spíš plutonium na výrobu jaderných zbraní než šminky.